

BOOK OF NIGHT

az éj könyve

„Sötét, különös, tele rejtéllyel és fordulatokkal

– annyira hihetően mágikus történet,
hogy olvasás közben biztosan rajta tartod
majd a szemed az árnyékodon.”

– Leigh Bardugo, bestsellerszerző

fine selection

NEW YORK TIMES *BESTSELLERSZERZŐ*

HOLLY BLACK

HOLLY BLACK

BOOK OF
NIGHT

az éj könyve

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

ELŐSZÓ

Minden gyerek tud fogócskázni az árnyékával. Csak annyit kell tenniük, hogy a nap felé fordulnak egy semmittevős délutánon. Ahogy futkároznak, az árnyékuk mindig ott lesz mögöttük. Akár meg is fordulhatnak, hogy megpróbálják elkapni, de bármilyen gyorsan is szednék apró lábacskáikat, az árnyékuk mindig elérhetetlen marad.

Ennél a gyereknél azonban nem ez a helyzet.

Kacarászva, sikongatva szalad át a pitypangokkal telezört udvaron, ujjacskáik között olyan valamit szorongat, aminek nem lenne szabad tetet öltenie, nem lenne szabad *előtte* elesnie a lóhere és a muhar között, és amit nem lenne szabad, hogy le tudjon birkózni a földön.

Ezután a kisfiú leül egy juharfa alá a hűvös mohák közé, és a bicskája hegyét a gyűrűsujja legfelső ujjbegyébe szúrja. Elfordítja az arcát, hogy ne lássa. Az első szúrás nem hatol át a bőrén. A második sem. Csak harmadjára sikerül megvágnia magát, amikor erősebben belenyomja, és már erősebb a bosszankodás, mint az émelység. *Nagyon* fáj, így el is szégyelli magát, amikor meglátja, mennyire pici vércsepp serken ki a helyén. Összeszorítja a bőrét, hátha ki tud préselni belőle még egy kicsit többet. Felduzzad a csepp. Érti az árnyék mohóságát. Szúró fájdalom hasogat az ujján, miközben sötét felhő gyűlik köré.

Szellő támad, és a juharfa szárnyas kis magjai táncrea perdülve szállingóznak lefelé a fiú körül.

Mindennap egy kortyocska – hallotta egyszer, ahogy valaki az árnyékokról beszélt a tévében –, és ő lesz a legjobb barátod az egész világon.

Ugyan nincs szája, nincs nyelve, és nem nedves az érintése, mégis tudja, hogy épp a bőrért nyalogatja. Nem jó érzés, de nem is fáj.

Soha nem volt még legjobb barátja, de tudja, hogy a legjobb barátok ilyen dolgokat csinálnak. Vértestvérekké válnak: addig nyomják egymáshoz a sebeiket, amíg már nem is lehet megállapítani, hol ér véget az egyik, és hol kezdődik a másik. Kell hogy legyen egy ilyen barátja.

– Remy vagyok – suttogja az árnyékának. – A te neved pedig Red lesz.

I

ÉHES ÁRNYAK

Charlie csúnya Crocs papucsának talpa minden lépésnél cuppogó hangot adott ki a ragacsos padlóborításon. Izzadság csordogált a lány hónalján, a nyakán és a combjai között. Ez már a második műszakja volt aznap; a délutános srác hirtelen felmondott, hogy a pasijával Los Angelesbe költözzön, így Charlie vitte az ő műszakját is, amíg Odette nem talál helyette valakit.

De bármilyen fáradt is volt Charlie, kellett a pénz. Gondolta, jobb is, ha elfoglalja magát. Könnyebb volt így távol tartania magát a bajtól.

Charlie Hallal nem stimmelt valami. Születése óta fonákjáról élte az életét. Rossz döntés rossz döntést követett. Ujjai zsebekből csentek, nyelve folyton hazudott, a szívét pedig mintha egy összeaszott meggymag helyettesítette volna.

Ha az ő árnyéka is olyan mágikus árny lett volna, biztos volt benne, hogy még az is menekült volna előle.

Ettől még persze *igyekezhettek* volna megváltozni. És tényleg igyekezett is. Nehéz volt kordában tartania az ösztöneit az utóbbi tíz hónapban, de ez még mindig jobb volt, mint meggyújtott gyufaként élni egy városban, amit már úgyis körbelocsolt benzinnel.

Volt munkahelye, ahol időben meg kellett jelennie, és volt egy flegma pasija, aki legalább megfizette a maga részét a lakbérből. Charlie lőtt sebe is szépen gyógyult. Apró sikerek voltak ezek, de ő büszke volt rájuk.

Éppen erre gondolt, amikor felnézett, és a Rapture Bar & Lounge két-szárnyú ajtaján besétált valaki, hogy próbára tegye az elhatározását.

Doreen Kowalski arca lángolt, és maszatos volt a sírástól. Látszott, hogy megpróbálta helyrehozni a sminkjét, de csak szétkente a szempillájáról a festéket, ami fekete csíkként húzódott az egyik oldalon. A középiskolában tudomást sem vett Charlie-ról, és valószínűleg ezt legszívesebben aznap este sem tette volna másként.

A pénzes és a pénztelen emberek élete sok mindenben különbözik. Például abban, hogy aki nem tudja megfizetni a szakembereket, az kénytelen mindenféle hasznos szakmákban jártas amatőrökből álló, összetett ökoszisztémát kiépíteni maga köré. Amikor Charlie apjának azt mondta az orvos, hogy bőrrákja van, jól meghúzta a whiskey-s üveget, és megkérte a hentes haverját, hogy nyessen ki a vállából egy darabot, mert egy sebészt nem tudott volna megfizetni. Amikor Charlie barátjának az unokatestvére megházasodott, a három sarokkal arrébb lakó Mrs. Silvát bízták meg az esküvői tortájuk elkészítésével, mert a néni imádott sütni, és egy rakás süteménydíszítő kutyúje volt. A krém egy kicsit kásás lett, és a tortalapok itt-ott túlsültek, de attól még édes volt, és ugyanolyan magas lett, mint a magazinok képein, és így csak a hozzávalók árát kellett kifizetniük.

Az árnymágia világában Charlie sikeres tolvaj volt, de a helyiek szemében mindig is hasznos amatőrnek bizonyult, aki bármikor szívesen lopott nekik egy eljegyzési gyűrűt, vagy visszaszerezte a váltságdíjért elrabolt pitbullt.

Charlie Hall. Úgy vonzották a rossz ötletek, mint molylepkét a gyapjúpulóver. Minden meló lehetőséget adott neki, hogy szabadjára engedje a legrosszabb ösztöneit.

– Beszélnem kell veled – szólt hangosan Doreen Charlie felé nyúlva, amikor a pultoslány elhaladt mellette.

Nem volt nagy forgalom aznap este a bárban, de Odette, a vén, félig-meddig már nyugdíjba vonult domina, a hely tulajdonosa, a bejáratnál lévő egyik asztalnál ült, és az öreg barátaival pletykált. Észrevette volna, ha Charlie túl sokat beszélget egyetlen emberrel, és Charlie nem engedhette meg magának, hogy elveszítse ezt a melót. Mázlija volt ezzel a felszolgálói állással a Rapture-ben, főleg az eddigi melóihoz képest.

Balthazar intézte ezt neki, aki egy árnyszalont vezetett a hely pincéjében, fű alatt. Nyomós indokai voltak arra, hogy szemmel tartsa a lányt, és az is közrejátszott, hogy szerette volna, ha Charlie visszamegy hozzá dolgozni.

Ahogy Charlie Doreen felé pillantott, és fellángolt benne az ismerős izgatottság, érezte, ahogyan meginog a becsületesség iránti elhatározása. Mint amikor egy üzleti terv csupán a „profit” szóból áll, három felkiáltójellel.

– Hozhatok neked egy italt? – kérdezte Doreent.

Doreen megrázta a fejét.

– Segítened kell megtalálni Adamet! Megint eltűnt, és...

– Most nem tudok beszélni – szakította félbe Charlie. – Rendelj valamit, hogy ne legyen gyanús a főnöknek! Egy tonikot. Áfonyalevet lime-mal. Nekem mindegy. Fizetem.

Doreen könnyes, kivörösödött szeme arról árulkodott, mennyire nehezére esik várni. Vagy arról, hogy már ivott pár pohárral, mielőtt megérkezett. De akár mindkettő igaz lehetett.

– Hé! – kiáltott az egyik törzsvendég, és Charlie elfordult, hogy felvegye a rendelését.

Elkészített egy Cosmopolitant. Vörös cseppjei kicsordultak a shakerből. Apró szárazjégdarabkával díszítette, amitől füstölögni kezdett a pohár, mintha valami bájital lett volna.

Elnézett egy másik asztalhoz, ahol egy férfi a sörét dédelgette, és remegő ujjakkal ragasztotta a karja belső oldalára a harmadik nikotintapaszt. Még nem akart fizetni.

Charlie öntött egy pohár whiskey-t egy tweedzakós fazonnak, akinek koszos volt a szemüvege, és úgy nézett ki, mintha ruhában aludt volna. Azt mondta, nem szereti, ha túl édes az itala. Aztán Charlie elindult, hogy összedobjon egy gyömbéres whiskey-t Balthazarnak, amikor a férfi magához intette.

– Van egy melóm a számodra – suttogetta. Villogó szeme, világosbarna bőre és hosszú, hullámos haja volt, amit akár lófarokban is hordhatott volna. Ő volt az illegális árnyszalon ura, ahol valóra váltotta a város minden romlott álmát.

– Nem érdekel – felelte Charlie, majd továbbállt.

– Ugyan már! Knight Singhet meggyilkolták a saját ágyában, a szobáját pedig feldúlták. Valaki ellopta a mágikus felfedezéseit tartalmazó könyvét – kiáltott utána Balthazar. Nem vette be Charlie közönyét. – Ez a te szakterületed!

– Nem! – szólt hátra Charlie olyan vidáman, ahogy csak tudott.

Leszarta Knight Singhet.

Ő volt az első árnymester, aki igénybe vette Charlie szolgáltatásait, amikor még csak kislány volt. Charlie felől nyugodtan meg is rohadhatott volna a koporsójában, de attól még soha nem fosztotta volna ki a sírját.

Charlie már nem foglalkozott ilyenekkel. Túl jó volt benne, és túl sok baj járt együtt a melóval. Most már csak egy átlagos ember volt.

Három részeg, boszorkányruhás huszonéves éppen születnapot ünnepeelt, fekete rúzsuk szétkenődött a szájukon. Olcsó, neonzöld abszintot rendeltek, és fintorogva lehúzták. Az egyikük nemrég csináltathatta meg az árnyékát, mert folyton úgy mozgott, hogy fény érje, és a falra vetüljön az új énje. Szarvai és szárnyai voltak, mint egy lidércnek.

Gyönyörű volt.

– Az anyám gyűűűlőli – mesélte a lány a barátainak. Ugrott egyet, és egy pillanatig lebegett a levegőben, miközben az árnyéka csapkodott párat a szárnyával. Néhány vendég ámulva nézett felé.

– Anya szerint majd ha rendes munkát keresek, meg fogom bánni, hogy nem rejthetem el. Én meg erre azt mondtam, hogy eltökélt szándékom, hogy sohase adjam el magam.

Amikor életében először látott átszabott árnyékot, Charlie-nak egy tündérmese jutott róla eszébe, amit gyerekként az iskola könyvtárában olvasott. *A boszorkány és a pórul járt fivér* volt a címe.

Még mindig emlékezett az első mondataira. *Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiú, aki éhes árnyékkal született. Olyan szerencsés volt, amilyen szerencsés csak lehetett, míg ikertestvérét csak balszerencse érte. Neki egyáltalán nem volt árnyéka.*

Na persze, ennek a lánynak az árnyéka nem volt ilyen szerencsés. Mennőn nézett ki, és kölcsönzött neki egy kis varázserőt. Kábé öt centire fel tudott emelkedni a földről pár másodpercre. Egy magas sarkú cipővel többre ment volna.

Ettől nem lett a lány árnymester.

Az átszabott árnyékok az árnyművesek specialitásai voltak. A négy tudományág közül ehhez értettek a legtöbben. Az árnyművesek képesek voltak szépíteni az árnyékokon, fel tudták használni őket arra, hogy erős érzelmeket váltsanak ki, akár függőséget is okozva. Az emberek tudatalattijából is ki tudtak hasítani darabokat. Persze ez nem volt veszélytelen. Voltak, akik jóval többet veszítettek saját magukból, mint amire számítottak.

A többi árnymesteri tudomány sokkal titokzatosabb volt. Az árnyvértetek a saját árnyékukkal foglalkoztak. Szárnyakat varázsoltak nekik, hogy repülni tudjanak, vagy felpáncélozták magukat az árnyékukkal. A bábmesterek titkos feladatokkal bízták meg az árnyékaikat – Charlie úgy látta, főleg olyan aljas melókkal, amikről inkább senki nem beszélt. A maskarások sem voltak jobbak. Egy rakás idióta meg látó, akik az univerzum titkait akarták felfedni, függetlenül attól, hogy kinek ártnak ezzel.

Nem véletlenül hívták az ilyen embereket a rendes nevük helyett árnyasoknak. Nem lehetett bennük megbízni. Például, bármennyire is hangoztatták az ellenkezőjét, az árnymesterek mind lopott árnyékokkal üzleteltek.

Charlie pasijától, Vince-től is ellopták az árnyékát. Biztosan valami gazdag gyökernek vitték, akinek harmadjára kellett átszabni az árnyékát. Vince-nek most egyáltalán nem volt árnyéka, még a legfényesebb napsütésben sem. Úgy hitték, az árnyéktalan emberekből hiányzik valami, valami megfoghatatlan dolog. Néha észrevették az emberek az utcán, hogy Vince nem vet árnyékot, és messzire elhúzódtak tőle.

Charlie azt kívánta, bárcsak őt is elkerülnék az emberek. De Vince-t ez zavarta, így a lány szúrós szemmel nézett mindenkire, aki így bánt a fiúval.

Amikor Charlie visszaért, Doreen így szólt:

– Egy gyömbérsört kérek, hogy kicsit helyrehozza a gyomromat.

Úgy tűnt, Odette figyelmét lekötötték a barátai.

– Jól van, mi a probléma?

– Azt hiszem, Adam megint kirúgott a hámból – mondta Doreen, miközben Charlie egy koktélszalvétával együtt elé tette az italát. – Hívott a kaszinó. Ha hétfőn sem jelenik meg, ki fogják rúgni. Folyton hívogatom a mobilján, de nem veszi fel nekem.

Charlie és Doreen nem voltak igazán barátok, de volt egy csomó közös ismerősük. És néha fontosabbnak tűnt a régi ismeretség, mint az, hogy bírják-e egymást.

Charlie felsóhajtott.

– Na és mit szeretnél tőlem?

– Találd meg, és győzd meg, hogy hazajöjjen! – felelte Doreen. – Akár emlékeztethetnéd is rá, hogy van egy gyereke.

– Nem hiszem, hogy bármire is rá tudnám venni – jegyezte meg Charlie.

– Adam miattad lett ilyen – közölte Doreen. – Egyre több és veszélyesebb munkát vállal.

– És ez miért is az én hibám?

Charlie letörölte a pultot, csak hogy csináljon valamit.

– Mert Balthazar állandóan hozzád hasonlítja őt. Adam a te ostoba hírnevédhez méri magát. Pedig nem mindenki született bűnözőnek.

Doreen párja, Adam osztóként dolgozott a black jack asztalnál a springfieldi kaszinóban, és akkor kezdett el mellékesen Balthazarnak dolgozni, amikor Charlie felmondott. Talán azt hitte, hogy az asztalnál zajló sunyi húzások felkészítették arra is, hogy árnyasoktól lopkodjon. Charlie gyanította, hogy Adam biztosan azt gondolta, ha Charlie képes volt rá, akkor nem is lehet olyan nehéz.

– A műszakom után még beszéljünk róla! – sóhajtott fel Charlie, miközben számlálgatta az okokat, amiért távol kellene tartania magát az ügytől.

Egyrészt ő volt az utolsó ember, akit Adam látni akarna.

Másrészt pedig ebből a melóból egy fityng sem jönne be.

Az a hír járta, hogy Adam a Balthazartól érkező extra lóvét mámorításra szokta költeni – azaz átszabni az árnyékát úgy, hogy órákig csak maga elé bámulva élvezhesse a szétáramló, eszméletlen jó érzéseket. Adam valószínűleg éppen egy hotelszobában fetrengett valahol, remekül érezte magát, és határozottan nem akarta volna, hogy Charlie hazavonszolja, mielőtt elmúlik a hatás.

Charlie a pult túloldalára pillantott, ahol Doreen nyomorultan kavargatta az italát. Semmi szüksége nem volt erre.

Éppen a szódásszifonért nyúlt, amikor egyszer csak hangos csörömpölésre lett figyelmes.

A tweedzakós fickó, aki „nem túl édesen” kérte a whiskey-jét, a báronyfüggönybe gabalyodva, négykézláb görnyedt az üres színpad mellett. Az árnyszalon egyik kidobóembere, Joey Aspirins állt a férfi felett, mint-ha éppen azon gondolkodna, hogy arcba rúgja-e.

Balthazar feljött utánuk a lépcsőn, és üvöltött.

– Megőrültél? Ezt akarod eladni nekem? Próbálsz csőbe húzni, hogy úgy tűnjön, én loptam el a *Liber Noctemet*? Húzz el innen, de azonnal!

– Nem úgy értettem – védekezett a tweedzakós. – Salt nagyon elszánt, hogy legalább egy részét visszaszerezze. Jó pénzt fizetne...

Charlie összerendezte Salt neve hallatán.

Annyi mindent látott már, hogy nem sok minden rázta meg. De a férfinak már a gondolatától is borsódzott a háta.

– Kussolj, és takarodj! – fojtotta belé a szót Balthazar a kijárat felé mutatva.

– Mi történik itt? – kérdezte Doreen. Charlie csak megrázta a fejét, és figyelte, ahogy Joey Aspirins kihajítja a fickót az ajtón. Odette felállt, és Balthazarhoz lépett. Túl halkán beszélgettek ahhoz, hogy Charlie kihallgathassa őket.

Balthazar megfordult, és elkapta Charlie tekintetét, miközben visszaindult az árnyszalon felé. Rákacsintott. Charlie erre felhúzta volna a szemöldökét és grimaszolt volna egyet, de Lionel Salt említésére teljesen megfagyott az ereiben a vér. Balthazar rég eltűnt, mire válaszolni tudott volna.

Hamarosan eljött a záróra. Charlie letörölte a pultot. Bepakolta a mosatlan shakereket és poharakat a mosogatógépbe. Leszámolta az aznapi bevételt; Doreen italának árát a borralalójából vette ki, és hozzáadta a többi bankóhoz. Igaz, hogy a Rapture büszkén vállalta a furcsaságát, falai és mennyezete mélyfekete festékkel volt mázolva, annyira sötétre, hogy csak a szomszéd szoba lámpái világították meg; a levegője nehéz volt a füstölök szagától; és a helyiek azért jöttek ide, hogy belekóstolhassanak a mágia bizarr világába, vagy ha már megunták a sportkocsmákat és a csapolt kombuchát. De a napzárás szertartása mégis ugyanaz volt, mint bárhol máshol.

A többi ott dolgozó már rég elment, mire Charlie felvette a kabátját, és elindult Odette irodájából. Erősen fúj a szél odakint, és miközben az

autójához sétált, a lehűlő izzadsága emlékeztette Charlie-t, hogy hamarosan vége az ősznek, mindjárt itt a tél, és lassan valami melegebb ruhára lesz szüksége, mint a vékony bőrkabátja.

– Nos? – kérdezte Doreen. – Megfagyok idekint. Megkeresed? Suzy Lambton azt mondta, neki segítettél, pedig alig ismered őt.

A melő valószínűleg nem lenne túl nehéz, és legalább leszállna róla Doreen. Ha Adam tényleg ki van dőlve valahol, legalább elcsórhatja a pénztárcáját. Akkor hamar hazamenekülne. Elvehetné a kocsikulcsát is, csak hogy megmutassa, képes rá.

– Az egyetemen dolgozik a bátyád, ugye? A gazdasági osztályon.

Doreen hunyorogva nézett rá.

– Ügyfélszolgálati munkatárs. Egész nap telefonál.

– De van hozzáférese a számítógépekhez. El tudja intézni, hogy a húgom kapjon még egy hónapot a fizetésre? Nem azt kérem, hogy törölje az adósságát, csak haladék kell.

A beiratkozási és adminisztrációs díjakat meg a felszerelések árát hamarabb be kellett fizetni, mint hogy megérkezett volna a kölcsön. És akkor még azzal nem is számolt, hogy annak a semmirekellő Posey-nak valahogy közlekednie is kell az egyetemhez. A könyvekről nem is beszélve.

– Nem akarom, hogy bajba kerüljön – mondta vonakodva Doreen, mintha nem egy bűnözőt igyekezne meggyőzni, hogy találja meg a bűnöző pasiját.

Charlie keresztbe tett karral várakozott.

Végül Doreen lassan bólintott.

– Azt hiszem, megkérdezhetem.

Ez sok mindent jelentetett. Charlie felnyitotta a lepukkant Toyota Corollája csomagtartóját. Egy összegubancolódott bikakábel mellett eldobható mobiltelefonok, egy zsáknyi tolvajfelszerelés és egy üveg Grey Goose hevert, amit nagykeráron hozott el a bárból.

Charlie kivette az egyik telefont, és beütötte az aktiváló kódot.

– Oké, kiprobálok valamit, meglátjuk, Adam ráharap-e. Mondd a számát!

Ha válaszol, gondolta Charlie, akkor elvállalja. Ha nem, hagyja az egészet.

Tudta jól, hogy csak ürügyet keres egy jó balhéhoz. Futóhomokra lépett, hogy lássa, elnyeli-e. Mégis elküldte az üzenetet.

Van egy melóm, és úgy hallottam,
te vagy a legjobb a szakmában.

Ha Adam aggódik azon, hogy vajon elég jó-e, akkor ez a kis hízelgés ösztönzőleg hathat. Kijátszani mások gyengeségeit – ez volt a szélhámoság alapja. Nem túl jó, ha arra áll rá az ember agya, hogy csak így gondoljon másokra.

– Meglátjuk, hogy válaszol-e, és majd... – kezdte Charlie, amikor egyszer csak pittyent a telefonja.

Ki vagy?

Amber – írta vissza Charlie. Több személyazonosságot is kitalált magának, de nem mindet használta még fel. Amber volt az egyetlen árnyas.

Bocsi, hogy ilyen későn zavarlak,
de szükségem van a segítségedre.

Akinek hosszú, barna haja van?

Charlie egy hosszú pillanatig a telefonjára meredt, és próbálta eldönteni, hogy ez vajon beugratós kérdés-e.

Ezek szerint tényleg olyan jó vagy, ahogy mondják.

Odabiggyesztett egy kacsintós emojit is, és remélte, hogy a kétértelműséggel kitérhet a kérdései elől.

– Hihetetlen, hogy neked válaszol. Mit írt?

– Nézd meg – felelte Charlie, és Doreen kezébe nyomta a telefont. – Tessék. Életben van. Minden oké.

Doreen a körmét rágva futotta át az üzeneteket.

– Arról nem volt szó, hogy flörtölni fogsz vele.

Charlie a szemét forgatta.

A parkoló másik végében eközben Odette hatalmas kabátjába burkolózza éppen lila Mini Cooperjéhez igyekezett.

– Szerinted tényleg elárulja neked, hogy hol van?

Charlie bólintott.

– Biztosan. Akár gúzsba is kötöm, ha ezt akarod. De ezért jössz nekem egy szívességgel.

– Suzy is megmondta, tőled segítséget kérni olyan, mintha az ördöggel paktálnék le. Lehet, hogy teljesíti a kívánságomat, de utána a lelkem is az övé lesz.

Charlie az ajkába harapott, és felnézett az utcai lámpára.

– Ahogy te is mondtad, alig ismerem Suzyt. Biztosan valaki másra gondolt.

– Talán – mondta erre Doreen. – De mindaz, amit régebben műveltél, amiket hallani lehet rólad... valakire nagyon dühös lehetsz.

– Vagy csak úgy, szórakozásból tettem – felelte Charlie. – De az elég vad lenne, igaz? És mivel most éppen neked segíték, szép dolog lenne tőled, ha nem emlegetnéd fel.

Doreen úgy sóhajtott, ahogyan a folyton kimerült kisgyerekes anyukák szoktak.

– Igaz. Persze. Csak hozd őt haza, még mielőtt olyaná válna, mint te!

Charlie figyelte, ahogy Doreen elindul, majd beszállt a Corollájába. Bekötötte az övét. Igyekezett nem gondolni Balthazar melójára és arra az emberre, aki régen volt. Inkább a rámen járt a fejében, amit vacsorára akart otthon főzni magának. Reménykedett, hogy a testvére megetette a macskáját. Maga elé képzelte a matracát a hálószobája padlóján. És Vince-t, ahogy a takaró alatt már rég alszik. Elfordította a kocsikulcsot, hogy gyújtást adjon.

De az autója nem indult.

2

A KELYHEK KIRÁLYA, FORDÍTOTT HELYZETBEN

A Cottage Street-i alagútban süvöltő szél szúrta Charlie arcát, és a szemébe fújta a haját.

Corollája még mindig a Rapture pakolójában pihent. Forgatta a kulcsot, verte a műszerfalat, de még a bikakábel sem tudta életre kelteni az autót, autómentőt hívni pedig drága lett volna.

Eszébe jutott, hogy szólhatna Vince-nek, vagy hívhatna egy taxit, de végül inkább elővette a vodkát a csomagtartóból, és rosszkedvűen meghúzta néhányszor az üveget. Álldogált, sajnálta magát, és az eget bámulta.

Az utolsó, barnuló falevelek kedvetlen, alvó denevéreként kapaszkodtak az ágakba.

A stoptáblánál lelassított egy autó. A sofőr odakiáltott Charlie-nak valami trágár ajánlatot, majd a gázra lépett. A lány beintett neki, bár valószínű, hogy az autós ezt észre sem vette.

Sok ilyet hallott már. A tükörcképét nézte a Toyota ablakában. Sötét haj, sötét szem. Mindenből bőségesen jutott neki: mell, fenék, pocak és comb. Sokszor vették már az idomait automatikus felhívásnak. Mintha elfelejtették volna, hogy senki nem tudja lerúgni magáról a testet, amibe született, vagy átformálni az alakját, mint az árnyékukat.

Egy újabb fuvallat felkapott néhány falevelet, de a legtöbb az útpadkánál gyűlt össze.

Ekkor Charlie úgy döntött, hogy remek ötlet lenne legyalogolni azt a másfél mérföldet hazáig.

Végül is gyaloglásnak is alig lehetett nevezni ezt a távot. Csak egy laza séta.

Legalábbis valaki olyannak, aki nem volt talpon egész nap és fél éjszaka. Túl későn ötlött az eszébe, hogy csak az alkoholtól ilyen bátor.

Elsétált egy besötétített könyvesbolt előtt. A kirakatot őszi tökök díszítették, a kivágott tökszájakban műanyag vámpírfogakkal. A kezdődő rotthadás jeleit mutató tökféjek körül horrorregények heverték, sárga-piros cukorkákkal megszórva.

Az utcán minden üzlet bezárt már. Ahogy szorosabbra húzta magán a kabátot, Charlie arra gondolt, bárcsak Easthampton is olyan lenne, mint a környék egyetemi városai. Northampton és Amherst utcái minden éjszaka tömve voltak becsípett diákokkal, így aztán a kocsmák zárórája után is mindig akadt legalább egy pizzéria, ami nyitva volt még, vagy egy kávézó az egész éjszakát végigtanuló stréberekkel.

Ebben a nagy csöndben túl sok ideje volt gondolkodni.

A sötét utcán Doreen szavai visszhangoztak a fülében. *De mindaz, amit régebben műveltél, amiket hallani lehet rólad... valakire nagyon dühös lehetsz.*

Belerúgott egy betontörmelékbe.

Gyerekkorában Charlie egy fekete hajú, barna szemű rosszaság volt. Egyik bajba került a másik után, de mindeközben megtanulta, hogy nagyon jó abban, hogy darabokra szedjen dolgokat. Rejtélyeket, embereket. Szerette megoldani őket, és kitalálni, hogyan lehet előcsalogatni, amit rejtegetnek. Hogyan tud azzá válni, akiben hinni akartak.

Emiatt újra eszébe jutott Adam ügye. Végül is, nem árt senkinek azzal, ha belemegy. Legalább eltereli a figyelmét az éjszakáról.

Charlie előhalászta a telefonját, és pötyögni kezdte: Van egy kötet a Mortimer Könyvritkaságok gyűjteményéből a Smith College-ban, amiben tudom, hogy biztosan van valami fontos. Megfizetem a munkád. Vagy kitalálhatunk valamit cserébe.

Az árnyasok folyton régi könyveket kutattak fel, amik az árnymanipulálás technikáit részletezték. Mindenki tudta, hogy képesek egymás életére is törni miattuk. Könnyű munkát ajánlott Adamnek.

Valamennyire biztosan csábító volt.

Tíz éven át lopkodott árnyasoktól. Könyveket, tekerceket vagy néha más, rosszabb dolgokat is. Tíz éven át titokban tartotta, hogy ki is ő. Meghúzta magát, éttermekben és bárókban dolgozott, hogy fenntartsa az álcáját, és Balthazar közvetített neki. Egy kicsivel több mint egy éve lefoglalózott egy házat. Meggyőzte Posey-t, hogy jelentkezzen egyetemekre.

Aztán az egész az arcába robbant.

Olyan volt, mintha állandóan egy forró kohó égett volna Charlie-ban. Egy évvel ezelőtt meglátta, milyen egyszerűen képes mindent hamuvá perzselni.

Adam nem írt vissza. Talán éppen aludt. Vagy mámorban úszott. Vagy csak nem érdekelte a téma. Charlie visszadobta a telefont a táskájába.

Egyszer csak a szeme sarkából mintha valami olajos mozgást látott volna két épület között.

Ez elterelte a figyelmét a múltjáról, de nem jó irányba.

Sok szóbeszéd terjedt a világot járó testetlen árnyékokról, ahogyan halani lehetett Slender Manről is, vagy a lányról, akinek tele volt a szája pókokkal. De Charlie tudta, hogy a métélyek léte nem csak kitaláció. A métély volt az, ami megmaradt, ha egy árnymester meghalt, de az árnyéka tovább élt. Nagyon is valóságos, és nagyon is veszélyes volt. Az ónix és a tűz használt ellenük, de más nem, kivéve, ha az ember maga is árnymester volt.

Megszólalt a telefonja, ez visszarántotta Charlie-t a jelenbe. Vince írt.

Minden oké?

Mindjárt otthon vagyok – válaszolt Charlie.

Fel kellett volna hívnia, még a Rapture-nél. Eljött volna érte. Talán még kedves is lett volna vele. De Charlie nem szeretett rátámaszkodni. Csak még rosszabb lesz ettől, ha Vince már nem lesz vele.

Egy hang ütötte meg a fülét az utca felől, ahol a Nashawannuck tó a Rubber Thread tóhoz ért, az elhagyott malmok felől. Valaki arra járt.

Meggyorsította a lépteit, és zsebre dugta a kezét, hogy szorosan megmarkolja a kulcsosomójára erősített bicskáját. Még mindig éles volt,

annak ellenére, hogy müzlisdobozokat szokott felbontani vele, meg gittet kapargatni öreg ablakkeretekből. Nem igazán tudta, hogyan védje meg magát vele, de legalább éles volt, és ónixból volt a markolata, hogy gyengítse az árnyékokat.

Az egyik sikátorban mozgásra lett figyelmes. Az egyik üzlet ajtaja feletti lámpa fénye egy kupac mocskos ruhát, fehér csontokat és fekete vérrel pettyezett falat világított meg.

Charlie megállt, minden izma megfeszült, a gyomra felkavarodott, az esze pedig próbálta felfogni, amit látott, kétségbeesve keresve, hogy mi más lehetne – egy szellemkastély kidobott berendezési darabjai, egy próbababa, talán egy állat?

De nem. Emberi maradványok voltak. Ruhástól felszabdalt hús, mintha aki ezt tette, mindenáron hozzá akart volna jutni az ember belsősségeihez. Charlie közelebb lépett. A hideg miatt nem terjengett még annyira a bűz, de a levegő már temetői szaggal volt terhes. A férfi arca oldalra fordult, a szemei üvegesen bámultak a semmibe. A bordáit betörték, és darabok hiányoztak belőle, recés, sápadt csontjai felfelé meredeztek az izomcafatok közül, mint egy ezüstös kérgű nyírfaerdő.

A fal mellett megint megmozdult valami. Az árnyéka, aminek ugyanolyan mozdulatlanak kellett volna lennie, mint a hullának, foszlányokban lebegett a szélben, mint egy kitergetett, száradó ruha. Mintha egy erősebb szélhökés akár el is fújhatta volna.

A férfi arcát annyira eltorzította a halál, hogy Charlie-nak először csak a ruhái tűntek fel. A gyűrött tweedzakó, ami kicsit koszos volt, mintha nehéz életet élt volna benne a férfi. Ő volt az, akit Balthazar kidobott a Rapture alatti árnyszalonjából. A fickó, aki el akart adni valamit, ami Salté volt.

Két órával ezelőtt Charlie még whiskey-t töltött neki. És most...

A sikátor túloldaláról egy hang ütötte meg a fülét. Charlie felnézett. Egy hosszú, fekete kabátos, kalapos férfi állt ott, és mélyfekete szemével pont őrá meredt.

Valami nem stimmel a kezével.

Nagyon nem.

A csuklója sebzett csonkja árnyékkézben folytatódott.

Elindult Charlie felé. Léptei élesen, határozottan koppantak az aszfalton. Charlie ösztönei egyrészt azt súgták, fusson, másrészt pedig azt, hogy ne mozduljon, mert a menekülés csak felszítaná a ragadozó üldözés iránti vágyát. Tényleg megküzdene vele? A kezében szorongatott kés nevetségesen kicsinek tűnt, alig jobb fegyver, mint egy körömvágó olló.

A távolban szirénák sikoltottak fel.

A hangra a férfi megtorpant. Csak nézték egymást, közöttük ott hevert a holttest. Majd az alak hátralépett, befordult a sarkon, és elment. Charlie egyszerre szédelgett a döbbenettől és érezte ijesztően tisztának a fejét.

Nagy nehezen rávette magát, hogy megmozduljon. Kibotorkált a sikátorból, és sietős léptekkel a Union felé indult. Ha a rendőrség a holttest közelében találja őt, rengeteg kérdésre kellene válaszolnia – és nem valószínű, hogy elhinnék az árnykezű pasas sztoriját. Főleg nem Charlie szájából, akit már kétszer is bevittek még tizennyolc éves kora előtt csalásért.

A lába magától vitte előre, de az esze közben teljesen máshol járt.

A húsz évvel azelőtti boxfordi mészárlás megismertette a nagyvilággal az árnymestereket, és azóta Nyugat-Massachusetts szinte hemzsegett tőlük. Ez volt az árnymágia Szilícium-völgye.

Springfield bezárt fegyvergyárai és bedeszkázott kúriái, az egyetemek és főiskolák, a dombokon elterülő városkák különös tanyái, a szennyezett folyók és a Quabbin víztározó mocsaras szépsége mind vonzóvá tette ezt a területet, ráadásul a völgy olcsó volt, és elég közel volt New Yorkhoz és Bostonhoz is. Már így is elég jól megtúrta ez a terület a különcöket. Lehetett kecskét venni fűnyíráshoz. Egy fegyvertartó társaság évente reneszánsz vásárt rendezett itt. Bárki vásárolhatott tizennyolcadik századi ágykeretet, vagina alakú, kézzel készült agyagedényt vagy heroint valamelyik buszmegállóban, és mindezzel akár tizenöt perc alatt meg is volt.

Manapság a listához az árnyszalonokat is hozzáadhatjuk, ahol az árnyművesek bármikor eltüntetik a fenti bűnök iránti vágyat, vagy pont, hogy újat adhatnak hozzájuk. Egyre népszerűbb lett mámorítani. Minél több árnymester élt ott, annál inkább megváltoztak a városok; ezt a világ összes ónixa sem tudta volna megállítani.

Mégis, ez a gyilkosság mindezzel együtt is különösen szörnyű volt. Akárki vagy akármi is követte el, elképesztő erőre volt szüksége ahhoz, hogy úgy feltörjön egy testet, akár egy diót.

Charlie mélyen a zsebébe dugta reszkető kezét. A jól ismert útvonal idegenné vált, tele a széllal együtt libbenő, baljós árnyékokkal. Az orrában rothadó hús szagát érezte.

Két háztömbnyi, visszafojtott levegővel megtett táv után végre a saját feljárójukhoz ért.

Az ajtó feletti csengő megcsendült, ahogy belépett a bérelt házuk csúnya, sárga konyhájába. A mosogatóban egy serpenyő és két koszos edény várakozott. A mikró mellett két tányér hevert lefedve. A macskájuk, Krampusz reménykedve szaglászta őket.

A nappaliba lépve látta, hogy Vince a lehalkított tévé előtt szundikál. Nagydarab teste elterült a lomtalanításból szerzett kanapén, a hasán egy könyv feküdt. Charlie vágyakozva nézett rá, azzal a kellemetlen érzéssel, amikor hiányzik valaki, aki még el sem ment.

Tekintete odasiklott, ahova a férfi árnyékának kellett volna vetülni. Semmi nem volt a helyén.

Amikor Charlie először találkozott vele, észrevette, hogy valami furcsa van rajta. Mintha kicsit életlen lett volna a kép. Talán elvonta a figyelmét a részegség vagy a férfi erőteljes állkapcsa és rendes megjelenése, mert addig soha nem vonzódtak hozzá ilyen pasik. Csak másnap reggel tűnt fel neki, amikor Vince az ajtóban állt, és a fény szinte áthatolt rajta, hogy nincs árnyéka.

Posey azonnal kiszúrta.

Charlie húga éppen a kopott, szürke rongyszőnyegen ült, hunyorogva nézett egy rossz felbontású, mocorgó képet a laptopján, előtte pedig kártyák heverték kiterítve. Ugyanaz a pizsama volt rajta, mint amikor Charlie elment otthonról, a ruha ujjá kopott és koszos volt. Melltartót nem viselt. Világosbarna haját kócos kontyba fogta a feje búbján. Az egyetlen ékessége az ónix és arany orrkarikája volt, amit soha nem vett ki. Posey minden Zoom-hívást kamera nélkül folytatott, részben azért, hogy ne kelljen rendszeresen felöltöznie mások miatt.

A hangja vérprofi volt, megnyugtatóan folytatta a tarot-jóslást, mintha észre sem vette volna Charlie-t.

– Botok Kilences, fordított helyzetben. Kimerült vagy. Sokat akarsz adni magadból, de mostanában úgy érzed, mintha már nem lenne miből...

A hívásban részt vevő ember valószínűleg erre elkezdte kiönteni a szívét, mert Posey félbehagyta a mondanóját, és csak hallgatta.

Gyerekkorukban az anyjuk egy rakás látóhoz elrángatta őket. Charlie jól emlékezett az autópályától nem messzi ház nappalijának poros bársonypárnáira és gyöngyös zsinórfüggönyére, Posey-ra, ahogy a fejét az ölében pihentette, és együtt hallgatták, ahogy hazudoznak az anyjuk jövőjéről.

De bármennyire is átverés volt az egész, az anyjuknak szüksége volt valakire, akivel beszélgethetett, és senki másnak nem nyílt volna meg. A látók voltak azoknak a pszichoterapeutái, akik nem ismerték be, hogy terápiára lenne szükségük. Amikor a mágia még nem volt valóság, ők hozták el az elkeseredetteknek.

Charlie nem hitte, hogy Posey-nak különleges képességei lettek volna, de tudta, hogy a vendégei Posey személyében kaptak valakit, aki odafigyel a bajaikra, aki segíteni akar nekik. Ez legalább megérte azt az ötvendolláros adományt a Patreonon.

Charlie visszament a konyhába, és leszedte a tányérról a fóliát. Vince tojásos tacót készített, avokádószeletekkel, tabascóval és egy kis srirachával. A mosogatóban várakozó tányérok alapján úgy tűnt, Posey-nak is jutott egy adag. Charlie megette a sajátját a rozsdás, összecukható asztalon a konyhában, és közben hallgatta a testvérét.

– A Kelyhek Királya, ez is fordítva. Maga egy okos nő, de néha mégis olyan döntéseket hoz, amikről tudja, hogy nem a legjobb.

Végigfutott Charlie hátán az esti adrenalinlöket maradéka. Egy pillanatra letette a villáját, és szaggatott sóhajjal fellélegzett. Próbált Posey hangjára és az ismerős történetre figyelni, amit éppen mesélt.

A legtöbben, akik jóslásra jöttek, általában szerelmi gondokkal küzdöttek. Például tudni akarták, hogy van-e esélyük egy bizonyos valakinél. Vagy magányosak voltak, és szerették volna, ha valaki megmondja nekik, hogy nem az ő hibájuk az, hogy még nem találták meg az igazit. De a leggyakrabban megromlott párkapcsolatban éltek, és egyrészt arra vágytak, hogy bátorítsák őket a kitartásra, hátha megéri a szenvedést, másrészt viszont engedélyre vártak, hogy leléphessenek.

Az anyjuk is általában a kapcsolatai miatt járt látókhöz. A Hall lányok úgy estek szerelembe, mintha egy szakadékba zuhannának. Rettenetes ízlésük volt a férfiak terén, mintha valami ősi átok ült volna rajtuk. A nagymamájukkal kezdődött, aki olyan szörnyű alakhoz ment feleségül, hogy a néni még mindig börtönben ült, amiért hátulról fejbe lőtte, miközben a pasi a foteljából nézte a tévét. Az átok az anyjukat sem kímélte, aki a Kiája hátsó ülésén Charlie-t és Posey-t is magával vitte, amíg a hűtlen apjukat hajkurászta. A mostohaapjuk eltörte Posey csuklóját, Charlie expasiájának pedig annyira kellett a pénz egy szerencsejátékos tartozás miatt, hogy meggyőzte a lányt, hogy halottak nevében adja be az adóbevallást, és adja neki a visszatérítéseket készpénzben. Posey azt mondta, hogy egy pasi fejének, szívének vagy zsebének üresnek kell lennie ahhoz, hogy valamelyik Hall lány belebolonduljon.

Lehet, hogy igaza is volt. Talán tényleg kellett, hogy valami hiányozzon a fickóból ahhoz, hogy Charlie úgy érezze, majd ő kitölti benne az űrt, és meggyógyíthatja őt, mint valami elixír. Vagy talán csak Charlie is elveszített valamit, és a hasonló a hasonlóknak örül.

Vince megbízható srác volt. Kemény, dolgozós. Mindig akadozva mesélt a családjáról; egyértelműen látszott, hogy nem szívesen fedi fel a múltját, de Charlie elég régóta figyelte a jeleket ahhoz, hogy tippeljen. A kezén lévő bőrkeményedések nem új keletűek voltak, egyenes fogsorán pedig látszott, hogy fogszabályzója volt. Tudott olyan dolgokat, amiket az egyetemeken szoktak tanítani, de nem volt adóssága. Pénzes családból származott.

Charlie szerint talán elfordultak tőle, miután elveszítette az árnyékát. Próbált rákérdezni, de Vince mindig kitérő választ adott. Charlie pedig nem erőltette a témát, mert nem volt biztos benne, hogy hallani akar arról a jobb életről és arról, hogy milyen messzire került el onnan.

Végül is Vince gond nélkül szemet hunyt Charlie Hall valódi énje felett – afelett, aki vonzotta a bajt, és sötét kihágásai után alig bírt kikászálódni az ágyból. Aki éveken keresztül igyekezett kiirtani a saját magukat kergető gondolatait az alkohol, a férfiak és a balhék végtelen sorával. Állítólag az árnyék nélküli emberek nem voltak képesek ugyanolyan teljességgel és mélyen megélni az érzéseiket, mint mások. Talán épp ezért nem zavarta Vince-t az, amilyen Charlie volt, és amiket Charlie tett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Otthon, Vince-szel, Charlie próbált egyszerre a mesemondó és a mese lenni; a nő, akinek a csalásai már rég a múltba veszttek, és aki nem küzd folyton a késztetéssel, hogy újra rossz útra lépjen.

És ha mégis túl jó megfigyelő volt a srác, ha Charlie gyanúja szerint néha tényleg meghallotta, ahogyan a benne élő sebzett vad sóvárogva várta, mikor támadhat újra, legalább nem tolta el magától.

– Gyere már! – szólalt meg Charlie, miközben Vince lábát bökdöste. Azt akarta, hogy bújjon vele ágyba. Szüksége volt a hajába fújt szuszogására és a karja súlyára, ami megvédte őt attól, hogy fehéredő csontokra, száradó vérré és árnyékkező férfiakra gondoljon.

Vince kinyitotta a szemét. Nyújtózott egyet. Kikapcsolta a tévét. A magas emberek szokása szerint ő is görnyedve szokott állni, mintha igyekezne kevésbé fenyegető lenni.

– Megtaláltad a vacsid? – kérdezte a hálósobájuk felé indulva, és megsimította Charlie hátát. A lány libabőrös lett az érintésétől, és mélyen beszívta a munkahelyéről hozott fertőtlenítőszagot, ami még mindig körülölelte Vincet.

– Jó srác vagy – mondta felelet helyett.

Vince zavartan, de elégedetten elmosolyodott.

Mindig kifizette a számlákat. Kivitte a szemetet. Kedves volt a macskával. És ha vágyott is egy másik életre, most Charlie-val volt. Nem számított, mit rejteget a szívében, mert az sem számított, ami Charlie-éban élt.